

בס"ד

ספר קצור שולחן ערוך סימן קסז

הלכות עבודת כוכבים ומזלות

ובו כ' סעיפים.

(א) אלילים, אסורה בהנאה, היא ותשמישה ונויה ותקרובתה. ואם נתערב מדברים אלו אפילו אחד באלף של היתר, אוסר כל התערובת בהנאה. איזהו תשמישה. הכלים שהכהן מקטיר בהם לפניו כגון המחתה והגביעים, וכן הבית שמיחדים לה, והבסיס שמעמידין אותה עליו, וכן הכלי שיר שמזמרים בהם לפניו וכדומה. ואיזהו נוי. כגון הנרות שמדליקין לפניו. והמלבושים שמלבישים אותה, או שוטח לפניו בגדים וכלים נאים לנוי, וכן האילנות שרגילין ליטע לפני האליל להיות לו לנוי, הויין נוייה ואסורין בהנאה, ולכן אסור לישב בצלן. ואיזהו תקרובתה. כגון מיני מאכל שמניחין לפניו (ועי' יו"ד סימן קל"ט).

(ב) עבודה זרה של גוי וכן תשמישה ונויה, יש להן ביטול, שכשמבטל אותה הגוי בידים שלא תהא עוד עבודה זרה או תשמיש או נוי לעבודה זרה, הותרו. ושל ישראל מומר, אין להם ביטול.

(ג) נרות שהדליקו לפניו ואח"כ כיבן הגוי לצורך עצמו ומכרן לישראל, מותרין, דכיון שכיבן לצורך עצמו, זהו ביטולן, ומ"מ אין לעשות מהן נרות של מצוה. וכן כל דבר של עבודה זרה, אע"פ שנתבטל ומותר להדיוט, אסור לדבר מצוה משום דמאיסי לגבוה.

(ד) המלבושים שלובשים הכהנים כשנכנסים לבית אלילים, יש אומרים דנוי שלהם הן ולא נוי של אלילים ואינן צריכין ביטול. ויש מי שמצריך ביטול.

(ה) צורת שתי וערב שמשתחיים לה אסורה בלא ביטול.
אבל שתי וערב שתולין בצואר לזכרון בעלמא, מותר.

(ו) אסור לעשות שום דבר לצורך האלילים ואפילו חלונות להבית. ואסור למכור להם ספרים המיוחדים לעבודה זרה. וכן ספרי תנ"ך המועתקים בשינויים כדי לפקדם ולהחזיק אמונתם. וכן למכור להם דבר לצורך עבודתם, אסור אם לא יוכלו לקנות במקום אחר. וזש אוסרין אפילו אם יוכלו לקנות במקום אחר, וכל בעל נפש יחמיר לעצמו.

(ז) אסור להסתכל באליל ובנוי שלו, שנא' אל תפנו אל האלילים. וצריכין להתרחק מן הבית ומכ"ש מן האליל עצמו ארבע אמות שלא לעבור שם. ואסור לשמוע הכלי שיר או להריח בריח שלהם. ואם שומע הכלי שיר, יאטים אזניו. וכן אם בא ריח, יכוין שלא ליהנות ממנו.

(ח) הרואה בתי עבודה זרה בישובן, אומר בית גאים יסח ה' (משלי ט"ו). בחורבנן, אומר אל נקמות ה', אל נקמות הופיע (תהלים צ"ד).

(ט) ישב לו קוץ ברגלו, או נתפזרו לו מעות בפני עבודה זרה לא ישוח להסיר את הקוץ או ליטול את המעות, מפני שנראה כמשתחוה לו, ואפילו אין אדם רואה מ"מ אסור, אלא ישב או יפנה אחוריו או צדו לצד האליל ואחר כך יטול.

(י) יש מי שאומר שאסור להלוות לצורך בנין עבודה זרה או לתכשיטיה או למשמשיה. וכ"ש דאסור למכור להם תשמזשים. והמונע מצליח. ואין לכרוך ספרי עכו"ם חוץ מספרי הדיינים והסופרים. ואם חושש משום איבה, עכ"פ כל מה שיכול להשמט, ישמט.

(יא) מקום שמתקבצים גוים ואומרים ששם מוחלים להם עוונותיהם, אסור לשאת ולתת שם עמהם (כ"כ הט"ז, ובחכמ"א כלל פ"ז סי' ה' כתב דצ"ע).

(יב) אסור להזכיר שם עבודה זרה, בין לצורך כגון לומר לחברו המתן לי בצד עבודה זרה פלונית בין שלא לצורך, שנאמר ושם אלהים אחרים לא תזכירו. ואסור לגרום לגוי שיזכיר שם אלילים, שנאמר לא ישמע על פוך, לא ישמע בגרמא שלך. ואם נתחייב לו גוי שבועה, יש מקילין להניח לו לישיבע (עיין באו"ח סימן קי"ו). שם החגים שלהם כשמות בני אדם, אין חשש להזכירם, והוא שלא יקראם כמו שהגוים מזכירים אותם בלשון חשיבות.

(יג) כל ליצנותא אסירא, חוץ מליצנותא דעבודה זרה דשריא.

(יד) אסור ליתן מתנת חנם לגוי שאינו מכירו, דכתיב ולא תחנם, ודרשינן לא תתן להם מתנת חנם. אבל אם הוא מכירו, לא הוי מתנת חנם, שגם הוא ישלם גמולו או כבר שלם לו, והוי כמו מכירה.

(טו) אסור לספר בשבחן אפילו לומר כמה נאה גוי זה בצורתו, ומכל שכן שלא לספר בשבח מעשיו, או שיחבב דבר מדבריו, שזהו ג"כ בכלל ולא תחנם, לא תתן להם חן. אבל אם מכוין בשבחו להודות להקב"ה שברא בריה נאה כזו, מותר.

(טז) מותר לפרנס ענייהם ולבקר חוליהם ולקבור מתיהם ולהספידן ולנחם אבליהם משום דרכי שלום.

(יז) לא יתייחד ישראל עם גוי מפני שהם חשודים על שפיכת דמים (ועי' יו"ד סי' קנ"ג).

(יח) גויה לא תניק לילד ישראל בביתה, ואפילו אחרים עומדים על גבה. אבל בבית ישראל, מותרת להניקו (וע' לעיל סי'

קס"ה ס"ח) אם אחרים עומדים על גבה או נכנסים ויוצאים, והוא שלא יניחו עמה לבדו בלילה.

(יט) ישראלית לא תיילד לגויה א"כ היא ידועה למילדת שאז מותרת (משום איבה). ודוקא בשכר ובחול. ולא תניק ישראלית לבן גוי אפילו בשכר, א"כ יש לה חלב הרבה ומצער אותה, אז מותרת להניקו.

(כ) אסור ללמד אומנות לגוי.